

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Του ΡΟΖΕ ΡΟΖΙ

ΠΛΑΪ'Ι ΣΤΟ ΤΖΑΚΙ

Έβω εινε ο χειμωνας, ο δυνατός βορράς, το κροθ που έτσουζε διαβολοειμένα, η άγρια νύχτα, οτι χροιάζετ' επί τέλους για ν'άπολαση κανείς ήθονικώτερα τη γλώσσα της ζωής του σπιτιού.

Ο κυριος και η κυρία Δαρτέγκ, καθισμένοι πλάι-πλάι, έμπρός στη δυνατή φωτιά που ελαμπαδίαζε στο τζακι, απελάμβαναν αδελά τους την αντίθεση αυτή.

Το μικρό σαλονάκι όπου καθόντουσαν εκείνο το βράδυ, έδωκε την έντοπιση μαγευτικής οικειότητας. Τα ηλεκτρικά φώτα, σεπασμένα με λεπτες μου εΐνες, εδωρούσαν ένα γλυκό κι' απαλό φως. Η λυμψη της φωτιάς, εχόρουσε στα βρονικωμένα έπιπλα, στα μεταξωτά θάματα που ήταν απλωμένα επάνω στα φωτιά. Μία γλυκειά θαλπωρη εγέμιζε το δωμάτιον εκείνο, όπου όλα ήταν σιωπηλά και ήσυχα.

Τι φοβία που εΐν' έδω μέσα! εμψήθησαν ο κ. Δαρτέγκ. Η γυναίκα του τον εκόνταζε με μιάν εσγνωμοσση γ'μάτη εσγνήνη, με ένα έρωτα πάντα νέο, πάντα παθητικό, και άηνητρο.

— Ναι, τί καλά που εινε, χροσέ μου, να εσχνάμε όλο τον κόσμο και να εσόμε ετσι οι δυο μας όλοφαναχοι!

Ο κ. Δαρτέγκ της έδωσε το χερι του. Έκεινη, το πήρε και το κράτησε σφιχτά μες' στί δικό της. Μία στιγμή εβειναν σιωπηλοί κι' οι δυο τους και απελάμβαναν ως τα καταβαθα της καρδιάς τους μιάν εγώιστη και βουσιά χαρά!

Η Σοσίλ Δαρτέγκ μόλις εΐχε παράσει τα σαράντα. Ο άνδρας της ήταν λίγο μεγαλύτερος. Αιγες ασπέντες τρίξες, αόλαζωναν τα ξυμθα μαλλιά της πρώτης και τα μαλλιά του συζύγου.

Στην άσση των ματιών της εΐχαν άρχισια να διαγράφονται α-διόρατες σκεδόν ρυτίδες. Έτσι, όμως που εζούσαν άνεκα κι' εστυχιμένα, δεν ενοιωθαν πως εχόχονταν τα γηρατιά.

Ο Ραυμόνδος Δαρτέγκ εΐχεν άναφοιτή τον από την Πολιτεχνική Σχολή. Χωρίς παρομοσία, χωρίς σχέσει, αναγκάσθηκε να δεχθή μιά δευτεροσμοια θέση σε κάποια κωνοσορμια βιομηχανική επεμερνη.

Έκει, όμως, που εΐχεν άρχισια να απελάττειται κάπως για το μέλλον, η καλή του μορμια του παρυσίσε στο δρόμο του τη Σοσίλ.

Η Σοσίλ ήταν κόρη ενός μεγάλου ένοσασιαόχου. Άπ' τον πρώτη στιγμή ήρωτά ήρθε τον άνησυχον έλαίο, δειλο και συνεσταμένο νέο. Τόν βατέκτησε άμισως και τον διοχρόσε να φανε όση το σόσημα του. Οι γονείς της, όμως, άνεσάθησαν κι' έτσι άνεβλήθη ο γάμος τους.

Οι γονείς της Σοσίλ δεν ενοιωσαν να τη άνάμια της ή όμορφη και πλούσι κόρη τους, εαν άσση μηχανικό. Οι φίλ δοξίες της ήταν πολύ μεγάλες, έρωσαν ο ειρα άερετάστα για την άκατάστασι του μονάρφου παιδιού τους.

Έκεινη, όμως, έπέμενε στην άποφασί της. Την άφηξαν να λούνη ένα ό όληρο χροιο. Επί τέλους, όμως, υπεχώρησαν. Έγινεν ο γάμος τους και δεσάπνεσε ό όκληρη χροία έλερσαν με μιά άνεφελη, άδιάσπη και άπολυτη εστυχια.

Δεν εβαν παιδιά. Και αυτό ίσως ήταν η μόνη θλίψη της ζωής τους. Άλλη μ'ά θλίψη εδοκίμασαν, όταν πέθαναν οι γονείς της κυρίας Δαρτέγκ. Έκληρονόμησαν όμως, όλη τη μεγάλη περιουσία τους κι' εζήσαν πεύ εστυχιμένοι.

Έτσι που εζούσαν άγρομοιοι πάντα ό ένας κοντά στον άλλο, άγαπώ-τουσαν κιόθα περυσότερο. Η Σοσίλ από πάντων εβαν τον παρθός να μεγαλώνη μεσα στην ψυχη της ή τρυφερότη της που την ένοιμε με τον άνδρα της. Τι όμορφα γελοσσε πάντα γ'εστην άγάλη του, τι όμορφα της μιθίριζε τα λόγια που εταίρωσαν και την εβαναν ν' άνα τακώνεται από γλυκειά σσγνήνησι!

Κι' εβ'ινο το βράδυ άκόμα ε-ανάβρισε στα μάτια του τη λυμψη της φλογρη; νεότης που την ετρελλαινε στην παλαιά έσση, τον καιρό που ήταν άρραβω ια-μένοι!

Η Σοσίλ επί τέλους εγειρε κοντά του κι' άφησε να εξασάση όλη της ή τρυφερότης.

— Θυμάμαι, Ραυμόνδε ;
— Τι πρώτα ;
— Τα κρυφα ραντεβού μας τον καιρό που οι γονείς μου δεν ή-βελαν άκόμα να σε πάρω ;
— Ναι, θυμάμαι.

— Η Ζυλί, η καμαριόρα μου, ήταν συνενοχός μας τότε. Με σσντάδσε όταν ήμνα έσο. Συνπατημάσαστε σύ κι' έγω στην πόρτα κάποια εικληρίας ή κλοπιου καταστήματος. Έσφίγγαμε τα χερα μας, εψιθυρίαμε δυο λόγια μόνο, άνώφελα ίσως, αλλά χασιωμένα. Κι' έπειτα χωρίζόμασε, με καινωύριο θαρρος κι'

οι δυο μας...
— Ναι, θυμάμαι.
— Και τα γράμματά σου, Ραυμόνδε ; Τα γράμματα που μοδ-στέλλες εκείνο τον καιρό, που πήγαινε η Ζυλί και τάπαρνε απ'τα ταχυ όμοιο κι' έγώ τα διάβαζα κρυφά και δεν τα χόρτανα !
— Ναι, θυμάμαι.
— Να σου τα ξαναδιαβάσω, άλήθεια, άπόψε !
— Τάχεις φυλαγμένα άκόμα, καυμήνη μου Σοσίλ ;
— Μπορούσα να καταπρέψω τους μόνους μάρτυρας της μεγάλης μας άγάης ;
Σηκώθηκε πεταχτή σάν κοριτσάκι, άνοιξε το συρτάρι κάποιου επίπου κι' άνάμια από άλλα κειμήλια, έπηρε μιά δέσμη φακέλων δεμένη με μιά ροζ κορδελίσα. Έπειτα ήσυχη, χαμο-λαστή, γεμά η λάμψη όλη, έπηρε κι' εβαναζάθησαν μπρος στη φωτιά.

Ο κ. Δαρτέγκ άναψεν ένα αγαρέτο και λίγες στιγμές εβειναν σιωπηλοί και οι δυο τους. Η Σοσίλ εσεδίπλωσε τότε ένα γράμμα που έπηρε στη τύχη από το σερό και άρχισια να διαβαξη :

«— Όστώ μέρες πέρασαν, πολυαγ ήμηνη μου, χωρίς να σε ιδώ. Τι θάμμενος που εμ' άλήθεια ! Δεν μπορώ πια να ζήσω μα-κό ά σου, προτιμώ το θάνατο άν εινε να σε στηρωθώ ! Τα φωτερά σου μάτια εινε ό ήλιος της ζωής μου. Τ'όλόδροσο κι' άγνό σου σωματάκι εινε το λουλούδι που μωρώνει ά όνειρά μου...» Δεν εινε, άλήθεια, ώραία αυτά τα λόγια, άνωύρη μου ;

Ο κ. Δαρτέγκ έρμησησε λίγο κληπό απ' το ταγάρου του κι' άπήνησε :

— Τι άνόητοι που εΐμασε, Σοσίλ μου, τότε !
— Τι εΐλας, Ραυμόνδε :

— Ψέμματα, καυμήν μου ; Λουλούδια, ήλιο, θάνατοι για μιά βδομάδα που εΐχαμε να ιδωθούμε ! Μπλά, θεούλη μου, τι βλάκας ήμουν εκείνο τον καιρό !

Η Σοσίλ εζορξίσε μιά κικραμένη ματιά σόν άνδρα της, και ψιθύρισε :

— Μή μιλές ετσι, Ραυμόνδε, σ' έσορκίζω ! Δέ βλέπειε τι κακό μου κανεις μ' αυτά τα εϊρωσινικά σου λόγια για τα περασμένα, που μου εινε τόση άγαλητιά.

Αυτό, όμως, δεν ενοιωσε την άγωνία της και άσση εσθητα έντελώς, σάν άντρας που λύνει παίζοντας στα δαχτυλά του μιά κερνεια κουνια, ελε πάλι !

— Α, τί σου εινε αυτές η γυναίκες ! Όλες ίδιες, με μιά ποίη γηματή ορμηνιμύ ! Στην ήλια μας, Σοσίλ, έχει το δικαίωμα κανεις να γελά με τις τρέλες της νεότης του...

Δεν μπόρεσε, όμως, να εεακολουθήση.

Η κυρία Δαρτέγκ έλαψε θυριά, αναταράζοντας όλη από λυγμούς. Κι' εβεινος έβλεπε τα δάκρυά της γεμάτος έκπληξί και στενωχώρια γεροζή.

Δεν εβρισε μιά λέξι, δεν ήμπορούσε να ένωση τη έπρεπε να κληρη. Δεν εβάντεψε δυστυχώς, οτι η εστυχια τους χονόταν εαφινιά,

για ένα τίποτα, για μαν άδέξια λέξι που εεαστομισε, για μαν ώραία κληνή που χάρη απότομα το βοιδό εκείνο, ετσι που ήταν εεμοναχισμένιοι, στη γωνιά της φωτιάς...

Ροζέ Ροζί

Καθισμένοι πλάι-πλάι έμπρός στη δυνατή φωτιά που ελαμπαδίαζε στο τζακι.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΝΕΡΑΪΪΔΑ

ΤΟΥ ΛΕΡΜΟΝΤΩΦ

Η νεραΐδα κολυμπούσε μες στο γαλάζιο ποτάμι, φωτισμένη άτ'όνα δόλγιοιο φεγγάτι, που προσπαθούσε να το ραντίσει με τον άσημινο του κόματος άφρό.

Τραγουδούσε, κι' ό αντιλαλος του τραγουδιού της πετούσε, ως τη φιδωτή άκροποταμιά. Η νεραΐδα τραγουδούσε :

«Σόν βυθό κάτω παίζει το φως της ήμερας. Έκει κώνουν τον περιπατό τους τα κοπαδια των χρυσών ψαριών, έκει εινε κωσάλλινες πολιτείες. Πάνω σ' ένα μαξιλάρι από λαμπερή άμμο, κάτω από τη σιαά των πυκνών φυλιών, κοιμάται ένας ήπκότης, θύμα πύθονερου πολέμου, κοιμάται ένας ήπκότης; από ξένη χώρα. Μά; άρέσει να ξεμπλέκουμε τα δαχτυλιδια των μεταξένιων του μαλλιών στη σσοικετια της νύχτας... Φιλοσως γλυκί στο μέτωπο και στα χείλη τον ώραίο ήπκότη στη μσμημεριτινη ώρα... Μά στα χάδια μας, τα γεμάτα πάθος, δεν ξέρω γιατί, μένει ψυχρός κι' άμιλητος... Έκεινος κοιμάται... Και γέροντας άπάνω στην άγκυλιά μου, δεν άναπνέει, οφτε ψιθυρίζει τίποτα μες στον ύπνο του...» Έτσι τραγουδούσε η νεραΐδα, πάνω στο γαλάζιο ποτάμι, γεμάτη από άνεκαφριση θλιψη και το ποτάμι κωνουσε-κωνουσε τα σύννεφα, που καθρεφτιζόντουσαν πάνω στο νερό του, και λίνιζε άπαλά το φεγγάρι ! (Μεταφρ. από το Ρωσοικό)